

Cuvântul lui Dumnezeu la Praznicul Nașterii Maicii Domnului

Sunt Împăratul slavei. Deschideți-Mi și-Mi faceți primirea, căci sunt deasupra aici, la voi, cu oștirile cerești și-Mi anunț intrarea în carte, cuvânt de praznic împărătesc, fiilor care-Mi străjuți venirea Mea cuvânt pe pământ în această vreme! O, hai la lucru sfânt, hai, fiilor, că frumos este să lucrați cu Dumnezeu pe pământ, frumos și sfânt, o, fiilor, și fericite de cei ce au îndrăgit lucrul Meu de peste voi, dragostea Mea pentru cei care doresc după Domnul cu pașii vieții lor, cu iubirea lor lângă iubirea Mea cea fără de margini, fiilor!

Dar azi așezăm zi de praznic sfânt pentru mama Mea Fecioara, cea care a ascultat de Dumnezeu clipă de clipă, și tot așa L-a și iubit, iar Eu am iubit lucrarea pentru care ea s-a născut și a crescut, și am păstrat acest cămin în lumină mare, în petrecere sfântă încă de la nașterea ei, și apoi tot timpul, iar odată cu sosirea ei în cer lângă Mine, sub vederea și uimirea tuturor sfinților cerului Meu, i-am dat slujbă înaltă, i-am dat țara Mea de venire acum, la sfârșit de timp, încă de pe atunci i-am dat-o spre pază, și sub binecuvântarea ei și a Mea s-o vadă duhul rău vrăjmaș pe Dumnezeu, și sub mâini de sus să fie ea ocrotită între neamuri și s-o am cu nume mare la venirea Mea cea de acum, că voi ascunde numele de creștin sub numele de român, căci cetatea Mea de scaun din mijlocul pământului neamului român poartă nume mare, nume de nou Ierusalim, iar Scripturile o numesc pe ea mai înainte de toate cetate cu numele Meu pe ea și i se spune ei „*Acolo este Domnul*”.

O, neam român, iată sub ce binecuvântare ai fost tu sortit să fii și să stai! Vin la tine, vin de atâta timp și-ți vorbesc prin lucrarea cuvântului Meu din mijlocul tău și-ți stau de veghe cu sfinții pe hotarele tale și te aștept cu față nouă, cu rochiță strălucitoare pe trupul tău, și cu cununa slavei crucii pe creștetul tău, pe munții tăi de slavă, și care-ți știu limba Mea cea de azi de peste tine și-ți cunosc menirea.

O, iată, Domnul tău te curăță de toată murdăria care lasă urme pe rochița ta, pe frumusețea ta cea de la Dumnezeu, că după vorbirea și înțelesul cel pământesc oamenii care te-au robit au copii, au nepoți care te robesc sub dorințele lor bolnave, căci comuniștii, reci cu sufletul și răi cu inima din ei, o, aceștia i-au dat jos pe comuniști ca să mai domnească și ei, și alți comuniști, alții mai proaspeți, mai ca azi, iar Eu pe tine te-am strigat la veghe, demult te-am strigat, și tot te strig să veghezi, neam român, că e vreme de veghe zi și noapte, că tot atâta stă și vrăjmașul la pândă să-ți culce viața și soarta ta cea de la Dumnezeu și să se fălească peste tine neamul cel trufaș dintre fiii neamului român, oameni ridicați la luptă cu armele minciunii, cu sulilele deșertăciunii, cu dorințele păcatului și ale depărtării de Dumnezeu, și nicidecum altfel, căci viața cea cu Dumnezeu nu e numai cu numele, ci și cu lucrarea ei cea după chipul lui Dumnezeu, spre depărtarea de diavolul cel mincinos din veac și până în veac asupra omului.

O, neam român, dacă ai ști tu în toată vremea să împletești lucrarea ta cu rugăciunea iubirii de Dumnezeu cu fapta, nu numai cu strigarea, o, demult ți-ar fi descoperit popoarele soarta cea proorocită peste tine de la Dumnezeu și slava Mea din tine, cuvântul Meu cel de peste șaizeci de ani grăitor pe vatra ta cu taina Mea, a venirii Mele cu sfinții ca să-ți grăiesc de aproape, țara Mea cea de azi. O, vreau să te scot de sub întunericul pus iar și iar peste tine, de minciuna și de oamenii ei, care iar și iar au dat să te bage sub obroc, sub dorul lor de tine ca să fii a lor, a dorurilor lor lacome după tine. Tu însă ești frumoasa Mea și ești a celor frumoși, iar fiii întunericului nu știu cine sunt ei, de vreme ce n-au pe Dumnezeu în ei. Omul cu Dumnezeu în el este frumos și plin de alin și de ajutorare mângâietoare pentru cei

din jurul lui, iar omul în care Domnul nu are stat și odihnă, nu are căci este apăsător, este tulburat, este greu pentru el însuși și pentru cei din jurul lui, și are el nevoie de vindecare, de pace, de Dumnezeu, de salvator.

O, fii români, iată ce povață sfântă vă dau ca un Păstor milos! O, îndeletniciți-vă unii pe alții cu dragostea de Dumnezeu, că dulce este o așa viață, așa inimi dulci între ele cu Duhul Cel de sus!

O, fii români, dați milostenie unii altora această dulceață cerească, iubirea de Dumnezeu, fiilor binecuvântați, că iată, priviți cum vă veghez, cum trezesc adevărul să vină pentru voi, cei apăsați de duhul minciunii oamenilor trufași! Lucrez cu pași mici, așa am spus, dar lucrez repede pentru adevărul care vine și rușinează lucrarea și fața minciunii, iar adevărul este descoperit, și se descoperă venind și lucrând, ca în parabola cea despre adevăr și minciună.

Că era într-o cetate zarvă și apăsare mare peste locuitorii ei și toți doreau să iasă adevărul la iveală să-i scoată de sub greu, iar adevărul a lucrat pentru ei după dorința lor și s-a gătit frumos și a plecat spre cetatea lor. Pe cale însă s-a oprit la un izvor să se răcorească de arșița de pe cale și s-a spălat de-a binelea după lege și s-a curățat de cele de pe drum obositoare, dar în urma lui a venit tiptil minciuna, care mergea tot într-acolo, în cetatea cu pricina, și și-a dat de pe ea hainele ei și le-a luat pe ale adevărului și a plecat grăbită spre cetate ca să-și păstreze biruința până la capăt peste cei din cetate, ca să dăinuiească ea pe mai departe. O, când adevărul a dat să-și ia pe el hainele și să plece pe cale mai departe, a văzut în față hainele minciunii în locul hainelor lui și s-a prins de șiretenia lucrată de minciună, dar n-a luat pe el hainele minciunii, și a plecat pe cale gol. Cei din cetate, văzând minciuna că vine, câțiva din cei care o cunoșteau au strigat: „*Oameni buni, nu vă lăsați înșelați! Nu este adevărul! Ea este minciuna, nu vă încântați, chiar dacă este îmbrăcată în hainele adevărului! Noi am chemat adevărul să vină. Mai așteptați, mai răbdați ca să vină adevărul, căci el va veni negreșit, din urmă va veni!*”. O, și când să se uite să vină adevărul se vedea de departe că vine cineva, și au strigat cei drekți ai cetății: „*Vine, fraților, vine adevărul, și vine gol-goluț! El este, și n-a voit să îmbrace el hainele minciunii, așa cum a făcut minciuna de i-a furat hainele lui. Vine adevărul, vine gol, iată-l, se apropie și vine!*”.

O, neam român, numai adevărul, numai el vine să te ajute sub greu, sub asupritorii tăi ca să te elibereze de sub ei, de sub oamenii minciunii, care n-au adevărul pe buze. O, îți trebuie veghetori, scumpă țara Mea de azi, iar tu să-i ascuți, să ascuți adevărul, care iată-l cum vine, și vine ca să nu rămâi tu constrâns de duhul minciunii. Viața dulce nu are constrângere peste ea, ci e o viață plăcută și plină de veghe pentru duh frumos, pentru înțelepciune, și toate o iubire, o hrană prielnică sufletului, o petrecere caldă în toate, așa cum omul din lume nu știe, nu are, nu poate, căci inima lui e ca o moară la care trage tot felul de măcinătură, hrană care o șubrezește și nu o întărește, ba o înșeală până acolo încât să creadă că e bine, că e plăcut ceea ce este adunătură și amestecătură, totul neales bob cu bob, duhuri de tot felul, amețeală învârtită mereu, lipsă de măsură, de cântar, de siguranță pentru paza vieții, de prieteni curați, de neprihănire pentru viața omului.

O, cum să te învăț mai sfânt, fiu român? Mama Mea Fecioara stă cu mâna peste tine și-ți păzește soarta, țara Mea cea de azi, dar ia de sus învățătură peste tine, nu lua de pe pământ, că iată ce este pe pământ, că e numai păcat, numai locuri ale oamenilor păcătoși, și care nu se trezesc decât prin suferința cea căzută peste ei, după ce păcatele lor o strâng pic cu pic și cade ea apoi peste oameni și plâng ei după păcat, și nu plâng după Făcătorul omului, și nu văd ei că, făcându-și singuri, își fac dureri, își strâng suferința prin toată lucrarea lor.

O, cum să te mai fac, omule, cu mâna Mea, cu Duhul Meu, ca să nu te mai faci tu mereu, ca să nu mai cauți numai plăceri, dușmănoase pentru tine apoi acestea? Un animal de pe lângă om, ba și cel fără de stăpân pe pământ, nu caută decât când îi este foame sau sete sau

frig, iar altfel el nu se clatină de gânduri, el n-are alte porniri, alte doruri. Animalul de pe lângă om se lasă format, se lasă dresat, și apoi îl slujește pe om cu credincioșie, ba și cu o mare iubire pentru stăpânul lui. O, tot așa ar fi fost să fie și între om și Dumnezeu, să se lase omul format, și apoi folosit în slujba Celui ce-i dă o formă, o îndeletnicire, o lucrare sfântă și o viață veșnică apoi.

Când omul nu are sfătuitor o ia razna de unul singur, o ia de unul singur cu viața sa, o, de unul singur, chiar dacă Eu, Domnul, am spus pentru om: «*Nu este bine singur!*». I-am dat omului hartă de călătorie, i-am dat Scriptura, i-am dat înțelepciunea sfinților, i-am dat ca să știe drumul. O, ți-am dat, omule, să alegi pentru viața ta ori de partea cerului și al binelui tău de veci, ori de partea vieții pierzătoare de viață și de suflet. Ți-am dat, omule, hartă ca să înveți să mergi creștinește pe pământ, dar dacă nu lucrezi așa, iată, îți alegi lucrarea care te pedepsește apoi, și care vine peste tine cu toată agoniseala ei, și rămâne omul fără stâncă sub picioare dacă n-a știut să aleagă de partea cea frumoasă a vieții, fără de primejdie lucrată, că iată, cum își strânge, așa are omul, odihnă sau neodihnă apoi.

O, așa te învăț Eu, Domnul, fiu român, că vreau să fii un popor de fii frumoși la chip și la faptă, spre fericirea ta și a Mea, că aștept să stau cu tine în lucru sfânt, popor român. Eu, Domnul, te am în schița Mea cea de la sfârșit de timp ca să te fac lumina Mea peste popoare, iar tu trebuie să-Mi semeni, neam român, și vin să te învăț aceasta, fiule creștin, fiule român.

O, și iată ce-ți mai spun despre viața de creștin, popor român: Când omul poartă nume de creștin, iar fapta vieții lui nu este atât cât numele acesta mare, o, are de vegheat omul, are de avut grijă de acest nume mare, de atâta cinste pe care i-o dă acest nume mare, și trebuie să-i fie viața pe potrivă cu numele înaintea Mea și a semenilor lui, căci oamenii sunt atât de mici, atât de pitici cu viața și cu numele vieții lor pământești, de nu mai caută după adevărul vieții de creștin, căci ca să nu fii creștin în țara asta aleasă Domnului acum, ca să nu fii demn de stat cu Dumnezeu la masă pe pământ aici, o, ce josnică viață au așa oameni, iar drumul lor merge spre nicăieri, și nu are cine să le spună această rătăcire a vieții lor de pe pământ, până ce vor vedea singuri fiecare unde le-a fost mersul.

Dar vin Eu, Domnul, vin Eu și-ți spun, popor român, că sunt pe vatra ta cuvânt de veghe și de slavă. O, fii înțelept, omule de azi, fii împlinitor iscusit pentru viață de creștin, că mare îți este misiunea cu viața ta cea din trup, și n-are cine să-ți spună ție ce ai de făcut în timpul vieții tale pe pământ. O, te strig Eu, Domnul, am prin cine să te strig acum ca să-ți spun: nu te pierde de cer. Vine cerul la tine și după tine, vine Domnul și te învață, fiule român. O, să nu te îngrijești atât de mult de viața aceasta în chip greșit, și prin care o poți pierde pe cea care urmează după ea, după răscumpărarea ei prin viața ta de pe pământ, creștinule român.

O, mamă Fecioară, mama Mea scumpă, cum să-i învățăm mai frumos, mai duos de atât? Ne crește dorul de ei, mamă, de nașterea de sus a vieții lor, a neamului român, mamă. O, e ziua ta, zi mare între sfinți, dar și pe pământ între creștini, mamă. Iată, în neamul român s-a pus demult minciuna pe masă prin oamenii bisericii abătute de la adevărul cel din părinți, așa încât puțini români au astăzi slăvită de ei sărbătoarea nașterii tale între oameni acum două mii de ani. Mai e puțin timp și se atinge suta de ani de când înșelătorul a venit și a urnit de la locul lor din timp serbările sfinților, mamă, dar Noi venim acum cu ele la locul lor din calendar și Ne scriem cu ele pe pământ și scrise sunt așa cum le este datina și timpul, iar la Noi întru cele cerești e durere din pricina rătăcirii de peste creștini, căci și azi mai-marii de peste biserică sunt străini de Domnul pe pământ și sunt doar ei și fac ei ce vor ei, ce vor cei de azi, oameni ai minciunii, care nu suferă adevărul și fața lui, o, și doare, și doare, mamă, această nelegiuire.

Se calcă peste legile cerești, care trebuie să fie și legile pământești, nu să facă omul mincinos altele după placul lui, după dorurile lui, că iată, mamă, cei ce se laudă cu legi bune

sunt cei ce mint, sunt cei ce fură desfrânându-se fără de lege, și iată-i, vor să stea mari peste norod, și vor aceasta cu orice chip. Eu însă merg cu pași mici, ca să nu strivesc sămânța cea bună, dar merg repede, și vine adevărul și descoperă el pe cele învăluite în minciună, iar în zilele ce vin va lucra lumina cu putere, o, mamă, cu făclia ei cercetătoare și care alungă pe cele ținute la întuneric, descoperindu-le, mamă.

O, tu ești mama creștinilor Mei, a celor după adevăr creștini, mamă, și te-am așezat acum două mii de ani cu numele și cu darurile tale peste pământul și neamul român, iar acum Eu am rod aici, mamă. Tu ești cea care iubești din partea Mea țara română și norodul ei cel binecuvântat prin viața creștină. Tu ești ajutorul Meu cel scump, mamă. Tu aperi și împodobești ogorul Meu și cetatea Mea pe vatra neamului român, iar curățenia care vine de la Mine peste țara Mea de azi și peste noroade, ea face frumos peste tot, ea curăță păcatul de peste tot, iar Eu, Fiul tău, ceea ce grăiesc împlinesc, căci așa este lucrarea cuvântului Meu cel rostit, mamă.

— *O, dulce Fiul meu, Fiule Iisus, mă umplu de dor, și mă tot umplu de dorul Tău, că dorul Tău este această scumpă țară aleasă Ție de Tatăl pentru zilele de acum, pentru slava Ta pe acest pământ român, unde-Ți ai casa Ta de venire iarăși pe pământ, și vii la ea cuvânt, Fiule scump, și cu el păstorești și îplinești, chiar dacă oamenii nu-și dau seama și nu văd și nu înțeleg ce lucrezi Tu în zilele Tale de acum, aici. E ziua mea acum, e zi de taină de naștere, și suntem aici cu cerul cel plin de veghe pe pământul neamului român. Curând, curând, Fiule scump, vom rosti cuvinte de slavă peste popoarele de pe pământ și le vom spune de slava Ta și de pământul român, care Te poartă, Fiule Păstor, și binecuvântare de înțelepciune vom dăruia popoarelor, și pic cu pic vor înțelege ele venirea Ta Păstor pe pământ, iubirea Ta de acum.*

O, în cetatea Ta, aici, s-au strâns în ziua aceasta la praznicul meu inimioare la izvor, câteva, Fiule scump. O, veniți-mi la piept și fiți copii, o, fiilor care veniți la Domnul. Inimioare cuminiți și iubinde, tari și frumoase, mai mari decât trupurile voastre, așa să fiți, așa cum a spus Domnul, Fiul meu, pentru copila peste care a spus că are o inimă mai mare decât trupul ei, și în care Domnul stă odihnindu-Se sau plângând, suferind și așteptând, inimioară zdrobită mai mereu, și căutând ea mereu, mereu răcoare în durere și negăsind, că o vede cerul adesea cum caută îndurerată peste poate un colțișor de odihnă, o odihnă a durerii care o arde, și ea caută și tot caută un legănuț care s-o ajute să ducă greul atunci când o doare prea crud, când durerea mușcă din ea atât de nemilos, de nu-i mai poate trupul, iar Domnul vine peste ea cu mâna Sa.

O, fiți cu inimile mari și stați deschiși spre lumina cea de sus și spre iubire, fiilor, și încălziți-vă unii de la alții iubirea cea sfântă, cea care vă dă vouă bucuria pe care omul de rând n-o atinge, fiilor.

Iar Tu, Fiule Iisus, ești mângâierea lor, și fă-i pe ei mereu, mereu după chipul și asemănarea Noastră, ca să fie ei cerul Nostru de pe pământ, după cum binevoiești Tu cu această măreață cetate, cel mai frumos loc de pe pământ pentru Noi, Fiul meu scump. Amin.

— O, mama Mea, ai amintit tu acum de inimioara cea care e mai mare decât trupul care o poartă pe ea, și aduc aminte din această inimioară, când într-o vreme mai dulce avea în ea fericirea cea de sus și când spunea: „E-așa de mare Dumnezeu, cât locul Lui din pieptul meu,/ căci locul cel din pieptul meu e mare cât e Dumnezeu”.

O, iată, dragostea și locul ei și odihna ei și a Mea, mamă! Omul este odihna Mea dacă este să găsim odihnă pentru Noi pe pământ. Cu omul, cu el trebuie să lucrăm biruința cea mare a răscumpărării făpturii, mamă, și de aceea lucrăm mereu, mereu.

O, veniți să vă strâng la piept și să vă umplu de inima Mea, fiilor! Veniți, o, veniți, că Eu vin la voi mereu, și de aceea vin, ca să vă dau, ca să Mă dau vouă, ca să vă dați Mie, ca

să am și Eu niște copii, să am ca să le dau lor ca unor copii împărăția Mea de pe pământ.
Amin, amin, amin.

08/21-09- 2018